

[Jane Oksen]

sagt i lovforslag nr. L 101, at man tog børnene totalt ud. Det her handler også om besparelser, og det kan ikke være rigtigt, at man ikke vil være med til også at spare på institutionerne. Der er stærkt brug for de penge, for på trods af at vi nedsætter kontanthjælpssatserne, vil der blive stærkt forøgede udgifter i 1989 på hele kontanthjælpsområdet på grund af det stigende antal modtagere. Vi er nødt til at se i øjnene, at der ikke er råd til det.

Vi vil i Fremskridtspartiet gerne støtte lovforslag nr. L 72, men vi vil ikke støtte regeringens ændringsforslag om at udsætte det. Det haster med besparelser på dette område.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er min hensigt at rationere de korte bemærkninger, så der bliver højest to skud i hver haglbyge.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Fremskridtspartiets ordfører sagde, at der sker en stigning – det ved vi jo alle – i kontanthjælpsudgifterne i 1989; derfor skal vi alle sammen spare. Det, ordføreren sagde, var i virkeligheden: Jo flere kontanthjælpsmodtagere, jo mindre skal de have, for vi kan ikke bruge så mange penge på det.

Småbørnsfamilier og små børn, hvis forældre er på bistandshjælp, skulle have særlig godt af, at deres mødre gik hjemme. Jeg mener: Hvad med de andre stakkels børn i Fremskridtspartiets terminologi? De må vel også have godt af, at deres mor går hjemme? Det er vel ikke noget, der specielt gælder bistandsklienterne?

Vi har ikke forhalet det. Vi har også ønsket forslaget færdigbehandlet. Vi har sagt det flere gange. Vi synes, at mange spørgsmål var belyst, inden det her forslag kom, i de tre år, hvor der har været forsøgsarbejde, ved de to behandlinger, der har været i Folketinget. Vi synes, at når der kommer grelle eksempler frem i udvalget, er der god grund til at holde møde og til at forhandle og se på, hvor skævt man nu kommer til at skyde.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg skal leve op til en kort bemærkning.

Jeg vil sige til fru Jane Oksen, at når vi ønsker ikrafttrædelsen udskudt fra 1. januar til 1. april 1989, er det en rent praktisk foranstaltning. Vi ønsker naturligvis også dette forslag gennemført så hurtigt som muligt, men kommunerne skal jo have mere end 2-3 arbejdsdage til at få klaret deres sager i denne sammenhæng.

Derfor vil jeg opfordre Fremskridtspartiet til at stemme for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg kunne sagtens undvære en del af mine korte bemærkninger, hvis bare Venstres ordfører ville svare på det helt ukomplicerede spørgsmål, jeg nu stiller ham for fjerde gang: Når nu Venstre mener, at der er så store problemer i det eksisterende kontanthjælpsystem, hvad var så grunden til, at Venstre i sin tid glad og fro stemte for de pågældende regler? Må jeg ikke godt få det at vide?

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Svarende til rationeringen af de korte bemærkninger bliver der også tale om rationering for kontanthjælpsmodtagerne.

Det, der får mig på talerstolen, er, at fru Jane Oksen endnu en gang bringer den myte til torvs, at der skulle være tale om forhaling fra oppositionens side. Der har været tale om en slendrian uden lige for ministerens vedkommende. Forslaget er fremsat den 26. oktober 1988. Vi kunne have været færdige med det hele, inden nogen af os begyndte at tænke på julekalendere og julegaver. Vi har været parate hver eneste dag til at tage en forhandling.

Det, der burde være en dyd for os herinde, er nemlig, at vi ser tingene i sammenhæng, at vi har overblik over det. Men med en totalt passiv minister og et udvalg, hvor det en gang imellem kan være svært at finde ud af, hvornår der foregår noget, hvornår møderne er, er det selvfølgelig svært for folketingsmedlemmer at holde sammen på tingene. Men forhaling er der ikke tale om. Det er en myte.

Det, det her drejer sig om, er, at vi ikke har fået præsenteret på Folketingets bord alle siderne i den trekant, det drejer sig om. Der er tale om et niveau for kontanthjælpsmodtagere, der er tale om daginstitutionstaksternes niveau,